

Мислѣло, мислѣло то — кждѣ, кждѣ да ги скрие и най-послѣ измислило. Имало то още единъ другарь: хитриятъ Котаранъ-Мърморанъ. Той се разхождалъ по цѣлата кѣща и знаялъ много скришни мѣста.

Отишло кучето при Котаранъ-Мърморанъ.

— Мърморане, — казало то, — послужи ми. Скрий тѣзи документи!

— Може, — измяукалъ Котаранъ-Мърморанъ. Не се безпокой вече. Азъ ще ги скрия така, че никой да не ги намѣри.

Взелъ той вълчитѣ документи, скокъ-скокъ — на покрива, и ги пхналъ подъ една гредата.

— Скрихъ ги! казалъ послѣ той на кучето. Безъ мене никой не може ги намѣри.

Хубаво!

Минали се двѣ години. За вълка не се чувало нищо. Изведнажъ тича той при кучето. Уморенъ, запъхтенъ.

— Дай ми, другарьо, по-скоро книгитѣ. Царьтъ ме опростилъ и заповѣдалъ да отида въ палата му.

Защурало се кучето. Отишло при котарака. Съ ритникъ разбудило Котаранъ-Мърморана.

— По-скоро донеси книгитѣ! извикало то.

Котаракътъ се пхналъ подъ покрива. Бръкналъ подъ гредата — нѣма документитѣ. Останали само парченца. Отстрана седи мишка и почесва муцуната си съ краче.

— Ей, мишко, не си ли виждала тукъ книги? запиталъ котаракътъ.

— Хмъ! Какъ да не съмъ ги виждала! подсмивала се мишката. — Азъ ги и опитахъ. Ей парченца отъ тѣхъ. Само че не бѣха вкусни.

Мишката отъ глупостъ си помислила, че котката е скрила книгитѣ за гладни дни. Изяла ги, па още се и подсмивала на котарака.

Разсърдилъ се Котаранъ-Мърморанъ. Цапъ! забилъ остритѣ си нокти въ присмѣхулнищата и тозъ часъ я убилъ. Послѣ отишълъ при кучето и казалъ: